

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1073/2021
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против тужене ББ из села ..., чији је пуномоћник Војислав Џоковић, адвокат из ..., и по противтужби тужене-противтужиље ББ против тужиоца-противтуженог АА, ради одлуке о вршењу родитељског права и издржавања малолетног детета, одлучујући о ревизији тужене-противтужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 499/20 од 25.11.2020. године, у седници одржаној дана 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене-противтужиље ББ из села ..., Град ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 499/20 од 25.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П2 149/20 од 14.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог против тужене-противтужиље па је малолетна ВВ ЈМБГ ..., поверена на старање, чување, васпитање и самостално вршење родитељског права тужиоцу, оцу АА из села ..., тако што ће пребивалиште малолетне ВВ, убудуће бити на адреси АА у селу Ставом другим, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог, па је обавезана тужена-противтужиља да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ВВ, плаћа месечно износ од 8.000,00 динара најкасније до 05.-ог у месецу за текући месец, почев од дана пресуђења 14.09.2020. године, па док обавеза по закону траје, са законском затезном каматом почев од дана доспећа сваког појединачног месечног износа па до исплате, све на руке тужиоцу-противтуженом. Ставом трећим изреке, одлучено је да се овом пресудом мења одлука о доприносу за издржавање наведена у пресуди Основног суда у Ваљево П2 450/10 од 01.09.2010. године. Ставом четвртим изреке, уређен је начин виђања тужене-противтужиље са ћерком малолетном ВВ на тај начин што ће мајка са ћерком проводити сваки први и трећи викенд у месецу почев од у петка у 18 часова до недеље у 19 часова, као и половину зимског и летњег распуста, док ће нерадне државне и верске празнике малолетна ВВ наизменично проводити са родитељима, а што је отац АА дужан да омогући. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене-противтужиље против тужиоца-

противтуженог којим је тражила да се малолетна ВВ повери њој на старање, чување, васпитање и самостално вршење родитељског права. Ставом шестим изреке, одређена је привремена мера на предлог тужене-противтужиле којом је уређен начин виђања малолетне ВВ са туженом-противтужиљом, тако што је одређено да ће мајка ББ са ћерком малолетном ВВ проводити сваки први и трећи викенд у месецу почев од у петка у 18 часова до недеље у 19 часова, као и половину зимског и летњег распуста, док ће нерадне верске и државне празнике малолетна ВВ наизменично проводити са родитељима, а што је отац АА дужан да омогући. Ставом седмим изреке, одлучено је да ће привремену меру спровести Основни суд у Ваљевоу и иста важи до правноснажног окончања овог поступка. Ставом осмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж2 499/20 од 25.11.2020. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврдио пресуду Основног суда у Ваљевоу П2 149/20 од 14.09.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена-противтужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна ВВ рођена је ...2004. године, а заједница живота парничних странака, њених родитеља, престала је 2006. године, од када она живи са мајком, док је отац посећивала у складу са одређеним моделом виђања, све до 05.07.2019. године, када је прешла да живи код оца и од тада се није враћала код мајке. Центар за социјални рад је у свом налазу од 31.05.2019. године дао мишљење да отац може да самостално да врши родитељско право над малолетном ВВ с обзиром на њено мишљење да жели да живи са оцем, као и чињеницу да је она стара 15 година и способна за расуђивање, али и да је отац емотивно упућен на дете и мотивисан за преузимање бриге о њој, а узимајући у обзир и развојне потребе малолетне ВВ, као и добру адаптираност и организованост у породичном окружењу оца. Мишљење је Центра за социјални рад да је такав предлог у најбољем интересу малолетног детета. Малолетна ВВ се, пред судом, изјаснила да жели да настави да живи код оца са којим је у нормалним и коректним односима. Комисија вештака у саставу: специјалиста неуропсихијатар, судски психијатар и специјалиста медицинске психологије, је, у свом налазу од 17.10.2019. године, дала мишљење да малолетна ВВ врло јасно изражава шта жели у овом тренутку и шта су јој краткорочни и дугорочни циљеви. Њена социјална зрелост одговара њеном календарском узрасту и она може да донесе одлуку са ким би волела да живи. Пројектовани тестови личности показују

тренутно већи степен блискости са оцем, него са мајком, као и постојање конфликтне ситуације у односу са мајком.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови малолетну ВВ поверили на старање, чување и васпитање односно самостално вршење родитељског права оцу, тако да њено пребивалиште убудуће буде на адреси оца у селу ..., обавезали тужену да доприноси њеном издржавању месечним износом од 8.000,00 динара, почев од дана пресуђења па убудуће, док та обавеза по закону траје, уредили начин виђања малолетног детета са мајком чији је противтужбени захтев којим је тражила да се њој малолетна ВВ повери на старање, чување, васпитање и самостално вршење родитељског права правилно одбијен, у смислу одредбе члана 60. став 4. у вези члана 6. став 1. и 266. став 1. Породичног закона и члана 3. став 1. Конвенције о правима детета.

Одредбом члана 60. став 4. Породичног закона, прописано је да дете које је навршило 15 година и које је способно за расуђивање може одлучити са којим ће родитељем живети.

У спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета, јер је тако прописано одредбом члана 266. став 1. Породичног закона.

Конвенција о правима детета у одредби члана 3. став 1. прописује, да су свим активностима које се тичу деце, без обзира која их институција спроводи, од првенственог значаја је најбољи интерес детета.

Најбољи интерес детета је правни стандард, а поступање у складу са најбољим интересом детета подразумева доношење одлуке на начин на које би дете за себе одлучило, када би за то било способно.

У конкретном случају, малолетна ВВ је способна за расуђивање, јер њена социјална зрелост одговара њеном календарском узрасту, а јасно је изразила своју жељу да живи са оцем са којим има већи степен блискости него са мајком. То значи да је побијана одлука донета у најбољем интересу малолетне ВВ.

Неосновани су наводи ревизије тужене-противтужиље да је погрешно примењено материјално право имајући у виду да је суд био дужан да рочиште на ком је утврђено мишљење детета, у смислу одредбе члана 65. став 6. Породичног закона, одржи у сарадњи са школским психологом, односно органом старатељства, породичним саветовалиштем или другом установом специјализованом за посредовање у породичним односима, а у присуству лица које дете само изабере. Супротно тим наводима жалбе ревидента, овде не ради о утврђивању мишљења детета, него о томе да дете које је навршило 15 година живота и које је способно за расуђивање може да одлучи са којим ће родитељем живети, сходно одредби члана 60. став 4. Породичног закона. У смислу примене цитиране одредбе Закона, битна чињеница је способност за расуђивање детета које је навршило 15 годину живота, што је овде случај. Пошто је малолетна ВВ способна за расуђивање, следи да има могућност да одлучи са којим ће родитељем да живи, што је она и учинила, тако што се јасно и доследно, у свим

поступцима (пред судом, органом старатељства и комисијом судских вештака) изјаснила да жели да живи код свог оца у селу То значи да је побијана одлука донета у најбољем интересу малолетног детета, па се наводима ревизије ревидента не доводи у сумњу њена правилност и законитост.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић